

Geheimzinnig gedoe

‘Vertel nou!’ zeur ik. Roosmarijn heeft een geheim voor me. Ik kan het niet uitstaan!

Ze lacht verlegen. ‘Belooft je niet te lachen of het door te vertellen?’

Natuurlijk niet!

‘Ook niet aan Tygo?’

Mijn vriendje hoeft toch niet alles te weten.

‘Of Bella?’

Die gaat het niks aan. ‘Kom op, vertel nou,’ herhaal ik. ‘We zijn toch samen op vakantie geweest?’

‘Of Floor.’

‘Ook niet aan Floor,’ zeg ik, ook al weet ik nu al dat ik die belofte niet ga houden. Floor weet alles van mij en mijn vrienden.

‘Ik ben verliefd,’ fluistert Roosmarijn.

Verliefd? Roosmarijn? Die non? Daar kan ik me niks bij voorstellen. Ik dacht dat zij nooit naar jongens keek!

‘Op wie?’

Roosmarijn staat op en gaat met haar rug naar me toe staan. Ze is vast zo rood als een kreeft.

‘Nou?’ vraag ik nog een keer.

‘Dat zeg ik niet,’ zegt ze vastberaden.

Ik wou dat ze ophield met dit gedoe. Het werkt op mijn zenuwen en ik ben veel te nieuwsgierig. Wie zou het zijn? Iemand uit onze klas? Of van celloles?

‘Doe niet zo flauw!’

Roosmarijn weet toch ook alles van mij?

Maar ze blijft hardnekkig zwijgen. Dan moet ze het zelf weten. Ik kom er toch wel achter!

Van: Sofie Berger
Aan: Floor van de Heide
Subject: verliefd

8 | Lieve Floor,
Alles goed? Leuk hè, dat ik ineens bij je op de stoep stond? Jij schrok eerst wel, zeg! Trouwens, mag ik binnenkort een nachtje komen logeren? Ik heb je zoveel te vertellen na die week op Kreta. Als het uitkomt, hoor. Zien we elkaar weer eens. Ik mis je!

Roosmarijn is verliefd, maar ze wil niet zeggen op wie. Heel frustrerend. Ik heb geen idee wie het is. Wat denk jij?

Liefs, kus,
Sofie

‘Sofie! Waar zijn mijn cd’s!’ Stefan stampt de trap op en stormt mijn kamer in. Hij is woedend.

Nu hij met zijn knalrode kop voor me staat vergeet ik al mijn smoezen. ‘Ik heb ze uitgeleend aan Bella, morgen krijg je ze terug.’

‘Sofie,’ brult hij nog harder. ‘Ik heb ze nodig!’

‘Doe eens even rustig! Je hebt die cd’s nooit nodig!’

‘Ik moet draaien vanavond!’ Stefan schopt nu kwaad tegen mijn bureau, waardoor mijn thee valt. Precies over mijn Franse opstel.

Sinds het aan is met Mirjam probeert mijn broer indruk te maken door DJ te zijn. Ik heb me laten vertellen dat hij er geen zak van kan. Hij vergeet de platen op tijd op te zetten omdat Mirjam constant om zijn nek hangt.

Met ingehouden woede veeg ik mijn papieren voor-

zichtig droog. Wat een rampdag is dit. Eerst een geheimzinnige Roosmarijn en nu een boze Stefan. Ze kunnen de pot op!

Ik duw Stefan mijn kamer uit. Hij bonst nog scheldend op mijn deur, maar na een tijdje wordt het rustig. Zal ik Roosmarijn bellen? Ik moet echt weten op wie ze verliefd is. Ken ik hem? Misschien is het Stefan wel. Ik voel een lachkriebel opkomen. Stel je voor: je vriendin en je broer zijn een stelletje. Ik moet er niet aan denken!

Dan hoor ik het bekende ploinkje. Een e-mailtje van Floor.

Van: Floor van de Heide

Aan: Sofie Berger

Subject: leuk!!

Lieve Sofie,

Het lijkt me erg leuk als je komt in de voorjaarsvakantie! Mijn moeder vindt het prima, je mag zo lang blijven als je wilt. ☺

Ik schrok wel toen, want ik was even bang dat er iets ergs aan de hand was. Maar het was een leuke verrassing.

Wel vreemd dat Roosmarijn niets wil zeggen over haar liefde. Ik denk dat het iemand is voor wie ze zich schaamt, anders doet ze niet zo geheimzinnig! Probeer geduld met haar te hebben, anders kom je er nooit achter. Ik hoop voor je dat ze het snel vertelt.

Spannend nieuws: ik ga auditie doen bij de toneelschool in Arnhem. Dit is echt mijn kans. Ik ben nu al zenuwachtig. Stel je voor dat ik afgewezen word?

Gisteren heb ik voor het eerst een fotoshoot gedaan. Modellenwerk is fantastisch! Ik zal je snel een paar foto's sturen, dan kan je zeggen wat je ervan vindt. Veel mensen zeggen dat ik mooi ben, maar ik blijf onzeker. Waarom ben ik knap? Ik zie zoveel dingen aan mezelf die ik anders wil.

Ik spreek je hopelijk snel weer,
Dikke kus vanuit Zutphen, Floor

Wauw! Een auditie voor de toneelschool. Ik ben zo blij voor Floor. Maar waarom is ze onzeker over zichzelf? De jury zal haar vast en zeker goed vinden. Ik heb haar één keer toneel zien spelen en toen was ik diep onder de indruk. Ze hilde zo echt dat ik haar wilde troosten.

Als Floor niet wordt toegelaten zit er echt een steekje los bij die mensen. Ik ben benieuwd naar haar foto's. Zou ik haar nog herkennen onder die lagen make-up die ze altijd op modellen smeren?

'Sofie, eten!'

Zuchtend doe ik de computer uit. Beneden zit Stefan met een zuur gezicht aan tafel. Hij kijkt niet eens op als ik aanschuif. Waarom is hij zo boos? Hij heeft zat cd's. Dat hij nou per se deze twee nodig heeft! Bella geeft ze heus wel terug. Mirjam wacht maar even. Die meid heeft hem helemaal in haar macht. Pasgeleden wilde ze dat hij haar met scheikunde hielp, maar Stefan wilde met een vriend naar de bioscoop. Uiteindelijk heeft hij de hele avond boven haar boeken gehangen. Toch niet normaal?

'Wat is met jullie aan de hand?' vraagt mama terwijl ze opschept. Papa eet vanavond niet mee. Hij moet overwerken. De laatste tijd eten we nooit meer met z'n vieren.

Mama wordt er niet vrolijker op. Ze snauwt mij en Stefan constant af of ze begint ineens te huilen.

‘Nou?’ vraagt mama weer.

Heeft die etter zijn kop weer niet kunnen houden? Hij moet altijd alles tegen mammi vertellen. Dit is toch iets tussen hem en mij?

‘Stefan is aan het puberen,’ roep ik treiterend.

Stefan proest zijn eten uit. ‘Hallo? Jij hebt mijn cd’s uitgeleend aan die dreadlocksnoel.’

‘Stefan! Zo praten we niet over elkaar.’ Mama kijkt hem kwaad aan.

‘Sorry. Maar ik wil die cd’s hebben. Sofie gaat ze maar halen! Mirjam rekt op me.’

Altijd die eeuwige Mirjam. Mama vindt het nog een goed idee ook. Dus ik moet zo meteen door de kou naar Bella fietsen? Ja hoor, dat kan er nog wel bij.

‘Wat kom jij nou doen?’ vraagt Bella lachend als ze opendoet. Ze trekt me naar binnen. Even later zit ik met een kop thee op haar kamer.

Ik lijk ook wel gek. Wie gaat er in dit weer nou naar buiten? Alleen maar omdat Mirjam die cd’s wil horen.

‘Ik kom die cd’s halen die ik je uit had geleend.’

Bella begint te lachen. ‘Kom je daarvoor helemaal hierheen? Ik had ze toch maandag mee naar school kunnen nemen?’

‘Stefan heeft ze vanavond nodig. Hij gaat weer draaien.’

Bella trekt een moeilijk gezicht. ‘Nee toch? Die jongen is een ramp, Soof! Iedereen noemt hem Duffe Jongen. DJ heeft nu een heel andere betekenis.’

Ik moet lachen. Ik had al wel een andere grap gehoord: Stefan, de DJ zonder hersenpan.

‘Verder alles goed?’ vraagt ze als we weer naar beneden lopen.

Ziet ze aan me dat ik een baaldag heb?

‘We moeten snel weer eens afspreken,’ gaat ze verder. ‘Videootje kijken, muziek draaien, jeeuwel. De goede oude tijd.’

‘Moeten we zeker doen! Volgend weekend?’

Bella knikt. ‘En dan nodigen we de rest ook uit. Goed?’
‘Prima!’

Ik geef Bella een zoen en stap de kou weer in. Mijn handen vriezen bijna van mijn armen af. Ik had handschoenen aan moeten doen. De weg naar huis lijkt drie keer zo lang als de heenweg. Alle stoplichten staan op rood. Iemand in de auto naast mij draait zijn raampje open. Ik herken de vrolijke kop van Ger, de vader van Roosmarijn. Hij steekt twee handschoenen naar buiten. ‘Trek deze maar snel aan voordat je ziek wordt.’

Ik pak ze dankbaar aan. Lekker warm!

‘Hoe gaat het met je, Sofie? Ik heb je lang niet gezien bij ons thuis!’

Dat klopt. Roosmarijn is de laatste tijd vaak somber en daar weet ik totaal geen raad mee. Zoals laatst toen ik haar huilend op de wc betrapte. Ik begon maar over mijn wiskundehoofdstuk. Roosmarijn deed alsof er niets aan de hand was. Ik vind haar heus niet alleen leuk als ze vrolijk is. Ik ga Roosmarijn vanavond nog bellen.

‘Ik kom snel weer langs, beloofd!’

Ger draait zijn raampje weer dicht en geeft gas. Hij toetert nog even voordat hij de hoek om racet. Ik vervolg mijn weg naar huis. De handschoenen zitten ineens minder lekker.

‘Met Roosmarijn.’

‘Hai, met Sofie.’

‘Sofie, wat leuk dat je belt. Je had mijn vader gezien, hè?’

Waarom begint ze daarover? Ik wil weten hoe het met haar gaat, ik heb geen zin in een blabla-gesprek.

‘Hoe is het met je?’ vraagt ze.

‘Met mij prima, maar ik belde eigenlijk om te vragen hoe het nu met jou gaat.’

‘Heel goed!’

Ik zucht. Vertrouwt ze me hierin ook al niet? Ik zie toch dat er wat is? Ik heb het heus wel gemerkt in de klas. In haar schrift tekende ze het gezicht van haar moeder. Ze moet me vertrouwen!

‘Ik wil dat je eerlijk tegen me bent, Roosmarijn.’ Dat ik het ook over de verliefdheid heb zeg ik nu maar even niet.

‘Hoe bedoel je? Het gaat prima met mij.’ Ik hoor de irritatie in haar stem. Dit is zinloos, ze geeft nooit toe dat ze zich rot voelt. Kennelijk ben ik een minder goede vriendin voor haar dan ik zelf dacht.

‘Ik zie je morgen wel. Doei.’

‘Sofie? Wacht nou e...’

Ik druk de telefoon uit. Eerst die verliefdheid waar ik niets van mag weten en nu haar zogenaamde goede humeur. Ik ben ook verbaasd over mijn eigen reactie. Waarom wind ik me zo op?

Beneden hoor ik de boze stem van mijn moeder. Ik dender de trap af om wat sap in te schenken. In de kamer hoor ik mijn vader tegen mijn moeder: ‘Wat denk jij! Dat ik het leuk vind om zo lang te moeten werken!’

Mama snauwt nijdig terug: ‘Alsof ik het leuk vind om zo lang op jou te moeten wachten! Je hebt nooit meer

tijd voor mij en de kinderen. Ik ben jou helemaal zat! Ik werk me uit de naad, en wat krijg ik terug? Niks!

14 | Waaronom doen ze zo tegen elkaar? Alsof ik al niet genoeg problemen heb. Ze gedragen zich als een stel pubers! Ik schenk snel mijn glas vol en stamp de trap weer op. De deur smijt ik extra hard dicht. Als zij geen rekening met mij houden doe ik dat ook niet met hen.

Boven bedenik ik me dat ik nog niet heb gevraagd of ik de volgende vakantie bij Floor mag logeren. Als het niet mag ga ik toch, want ik heb genoeg geld bij elkaar gespaard.

Ik hoor een geluidje. Alweer een e-mail? We zouden beter kunnen msn'en, maar mijn vader vindt dat het ten koste zou gaan van mijn schoolwerk. Maar het is geen e-mail, het is een sms. Gauw pak ik mijn mobiel. Als ik op het enveloppe klik zie ik dat het van Tygo komt.

Nieuw Hey lief, 10 uur op t bankje bij boerderij? X T

Wat is hij toch een schat! Hij weet me altijd weer te verrassen. Mijn ouders doen heel onaardig tegen hem, daarom spreekt hij liever ergens anders af. Toen hij een keer mee-at zodat ik hem aan hen kon voorstellen was de stilte om te snijden. Mijn vader zat Tygo constant aan te kijken, waardoor mijn vriendje begon te stotteren en even rood werd als de tomatensaus op zijn bord. Nadat Tygo weg was heeft papa een uur lang op hem gescholden. Dat hij onbeschoft was omdat hij nauwelijks wat zei en dat hij totaal niet geschikt was voor zijn dochter. Volgens mij vindt mijn vader niemand geschikt voor mij. Wat een onzin. Ik hou van Tygo! Daar gaat het toch om?

Als ik beneden mijn jas aantrek hoor ik mijn ouders nog steeds op elkaar schelden.

‘Als we zo gaan beginnen...’

‘Ach mens, hou toch je kop. Je bent zelf net zo erg!’

Ik wil niet eens weten waar ze het over hebben en trek de deur achter me dicht. De kou is nog erger dan daar-net. Ik kruip diep weg in mijn winterjas. Gelukkig is het parkje niet ver. Het bankje ligt tegenover de kinderboerderij waar Tygo en ik een keer heen zijn geweest. Zoenen, praten, zoenen, praten. Zo vulden we de dag. Ik moet zachtjes giechelen. Dan zie ik in de verte ineens een zee van lichtjes. Nieuwsgierig loop ik erheen.

Daar zit Tygo met een stuk of twintig waxinelichtjes. Hij heeft een knalrode neus van de kou en hij wrijft zijn handen over elkaar.

‘Wat heb jij nou?’ vraag ik.

Tygo glimlacht. Op die glimlach viel ik een jaar geleden, tijdens de wiskundeles. Ik smolt bijna van verliefdheid, maar durfde niks te ondernemen.

‘Vind je ze mooi?’ vraagt hij voorzichtig.

Hoe kan hij dat nou vragen? Ik vind het zo mooi dat ik er haast van ga huilen. Hoe kan hij weten dat ik zo’n behoefte aan hem heb?

‘Kom zitten!’ Tygo schuift wat opzij. Er waaien meteen een paar lichtjes uit. Ik kruip rillend naast hem en hij slaat een arm om me heen. Ik adem zachtjes wolkjes kou uit.

‘Soof?’

‘Ja?’

‘Ik wil je iets vragen,’ begint Tygo voorzichtig. ‘Ik weet dat we verkering hebben en het gaat goed tussen ons, maar ik wil meer zekerheid.’

Zekerheid? Waar heeft hij het over?

‘Je snapt toch wel wat ik bedoel?’ vraagt hij.

Ik schud mijn hoofd.

Tygo krabt op zijn achterhoofd. Dat doet hij altijd als hij zichzelf geen houding weet te geven. Ik begin ineens zenuwachtig te worden. Waarom zegt hij niet wat er aan de hand is? Nog zo'n geheimzinnig persoon kan ik er niet bij hebben!

16 |

‘Denk je wel eens aan later?’

‘Natuurlijk.’

‘Wat zie je dan?’

‘Gewoon, kinderen, een leuk huis, huisdieren.’

‘En zie je mij?’ Zijn stem trilt een beetje.

Bedoelt hij dat? Wil hij later met me trouwen? Aan de ene kant maakt het me blijer dan ooit, maar ik ben ook bang. Geweldig dat hij zoveel van me houdt dat hij dáár al aan denkt, maar ik wil nog niet aan iemand vastzitten. Ik ben toch veel te jong om al aan trouwen te denken? ‘Ik bedoel niet nu,’ roept Tygo snel. ‘Ik wil heel graag met je trouwen, maar later.’

Ik haal opgelucht adem. Hij denkt er gelukkig hetzelfde over als ik. ‘Natuurlijk wil ik later met jou trouwen,’ roep ik uitgelaten.

‘Mooi zo.’ Hij buigt zich grijnzend naar me toe.